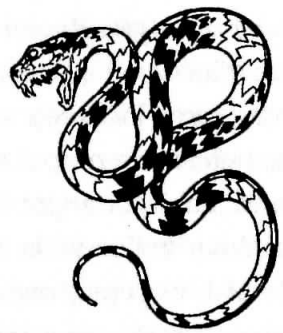
LIBRIS

Ea vede semne pe Lună

Prin urmare, zvonurile se dovedeau a fi adevărate. Iar *aceştia* erau elefanţi.

Trupurile lor imense o uimiră pe Mirany. În arşiţa serii, se aşezaseră într-un semicerc larg — douăsprezece fiare plesnind din cozi şi fâlfâindu-şi enervate urechile mari, pentru a goni muştele. Pe spate aveau nişte turnuleţe — erau turnuleţe adevărate de lemn, cu uşi şi ferestre în culori ţipătoare, înăuntrul cărora neguţătorii cu pielea oacheşă stăteau tolăniţi în litiere cu ciucuri de aur şi cu pietre scumpe.

De la locul său din faţa Podului, din stânga Vestitoarei, ea privea animalele în lumina apusului. Deasupra lor atârna o Lună plină imensă — oglinda potrivită pentru Regina Ploii;

lumina ei sinistră tremura peste pustietatea deşertului, peste focurile de pe drum şi peste meterezele negre ale Oraşului Morţilor. O pală de vânt îi făcu mantia să-i fluture pe braţe. Se auzi zornăitul unor brăţări subţiri de argint. Nu se mai distingea niciun alt zgomot în afara plescăitului îndepărtat al valurilor care se loveau de stânci.

Elefantul din centru porni. Picioarele sale uriaşe, împovărate de brăţări grele, bufneau în nisipul moale, în vreme ce puzderia mişcătoare de lanţuri de argint de la gâtul, urechile şi de pe spatele animalului străluceau în lumina Lunii. Purta un ham sângeriu înţesat de clopoţei şi perle imense — cea mai mare, cam de mărimea pumnului, un mărgăritar nepreţuit, legănându-i-se între ochi.

În spatele măştii, Mirany îşi linse broboanele de transpiraţie de pe buze. Găurile din mască îi îngrădeau vederea, dar le putea zări pe Vestitoare — pe Hermia — şi pe celelalte Nouă, şezând ca împietrite de groază, în vreme ce măştile lor de bronz zâmbeau galeş la enormul pahiderm. Alături de ea, Rhetia nu-şi găsea liniştea. Fata înaltă se agita continuu, aruncând priviri spre mulţime. Degetele ei, palide ca nisipul, atinseră încheietura lui Mirany.

— Se uită la tine, şopti ea.

Călare pe armăsarul lui sur, Argelin ar fi trebuit să fie uşor de distins. Rămăsese însă în umbră, doar armura îi strălucea, iar cei şaisprezece zdrahoni care formau garda lui de corp permanentă erau înarmaţi până-n dinţi, înconjurându-l strâns. Mirany zâmbi amar. Probabil că se mai găseau destui şi prin mulţime. Generalul nu voia să-şi asume niciun risc. Şi da, ochii de sub coif erau îndreptaţi asupra ei. Pe neaşteptate, se

simţi expusă, fără apărare. Dar, în zilele acestea, fata era în siguranţă aici ca oriunde altundeva.

Hermia se ridică în picioare. Ca la un semn, Mirany şi celelalte Nouă se sculară şi ele şi, în vreme ce elefantul se apropia pe nisipul răcoros, măştile zâmbitoare sclipiră sub penele lor, şi nestematele de toate culorile păliră în lumina perlei.

Marele pahiderm ajunse la Pod şi-şi plecă încet capul. Avea un miros iute şi greu, un amestec de parfum şi bălegar, iar Mirany distinse miile de cute şi zbârcituri ale pielii sale cenuşii şi burta curbată care se lăsa spre pământ. Fetei i se opri răsuflarea, căci elefantul îngenunchease în faţa Vestitoarei. Se lăsase brusc în genunchi, şi bufnetul făcut de uriaşele sale membre în nisip reverberă prin podul de lemn. Conducătorul elefantului, ascuns în spatele obrăzarului imens, îşi ridică mâna şi spuse ceva: elefantul se lăsă jos şi-şi ridică trompa, scoţând un sunet care îngheţă noaptea, un răget înspăimântător.

Hermia nici nu se clinti, deşi una din Cele Nouă — probabil Chryse — scoase un icnet de groază. Armăsarul lui Argelin se cabră. Elefantul îşi plimbă privirea peste Cele Nouă, iar ochii i se opriră asupra lui Mirany.

Te-a recunoscut, îi şopti zeul la ureche.

S-o recunoască?

Ca prieten. Elefanţii sunt foarte înţelepţi, Mirany. Memoria lor e mai bună decât a oricărui alt animal.

Ce ochi mici are, gândi ea, afundaţi în orbite şi iscoditori. Răspunzând, păru că se adresează însuşi animalului:

— Unde-ai dispărut atâta timp? Am crezut că nu te voi mai auzi niciodată.

Zeii trebuie să conducă lumea. Am fost ocupat.

— Avem nevoie de tine! Lucrurile au luat-o pe un făgaş greşit.

Din palanchinul de lemn prins pe spatele elefantului se desfăşură o scară pe care coborî un bărbat. Era înalt, bărbos şi purta o robă albă cu auriu atât de înţesată de perle, încât părea aproape rigidă. Îşi încrucişă mâinile şi făcu o temenea.

— Ce cauţi aici? răsună vocea Hermiei peste pustiu.

— Caut Înţelepciunea Oracolului. Aşadar, caut să aud cuvintele zeului.

— De unde vii?

Răspunsul fu solemn şi cadenţat:

— Dinspre Orient, de unde răsare soarele. Din Insulele Perlelor şi Mierii. Am străbătut marea adâncă pentru a aduce darurile şi doleanţele Împăratului, Preaînaltul, Preaînţeleptul, Luminatului zeu al Oracolului!

Faţa mascată se înclină.

— Cum te-ai pregătit?

— Am ţinut post, m-am mântuit, m-am purificat. Am meditat trei zile la rând. Şi totodată m-am îmbăiat de trei ori în bazinul de argint.

— Care este numele tău?

— Jamil, prinţul din Askelon, Însoţitorul Şahului Persiei.

Hermia îşi ridică mâna îngrijită. Cristalele de pe unghiile sale scânteiară.

— Înţelepciunea zeului este nemărginită, spuse ea. Ziua este prielnică, ora — una sfântă. Intră în incinta Lordului Şoarece.

Formalităţile odată îndeplinite, prinţul se întoarse şi făcu un semn. Alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi identic, coborâră de pe elefanţi şi i se alăturară. În spatele lor, cercul făcut de soldaţii lui Argelin se închise din nou.

Negustorii de perle traseră din teci două spade cu mânere bătute în nestemate şi le înfipseră teatral în nisip, după care înaintară spre Pod. Fără să scoată un cuvânt, Hermia se întoarse pe călcâie şi-i conduse pe cei trei străini şi pe Cele Nouă prin Insulă. Ei acostaseră cu o săptămână în urmă — o flotă de mari caravele ancorate acum în port, umplându-l. Nevestele lor erau îmbrăcate în culori strălucitoare, copiii purtau brăţări de perle. Întreaga populaţie a Portului se îmbulzise zile de-a rândul pe debarcadere, arătând cu degetul spre baloturile de marfă, spre haine, spre provizii, spre nestemate şi fildeşuri, spre fructele exotice, făcând schimburi, şterpelind, certându-se şi gustând din toate. Chiar şi pe Insulă, somnul lui Mirany fusese curmat de trompetele ciudate ale elefanţilor, înspăimântătoare şi fascinante deopotrivă.

Înaintând acum la lumina Lunii, îşi spunea în sinea ei: „Ştii deja ce vor să întrebe?"

Ştiu.

„Şi ea le va da răspunsul corect?"

El râse — un sunet înfundat. Dar nu rosti decât: *Palatul e plin de asemenea minuni, Mirany, şi toate numai pentru mine. Muzică şi jocuri cu piese de argint şi delicatese — cu un gust atât de delicios! Iar în iazurile din grădină sunt peştişori cu boturi şi mustăţi pe oală!*

Pentru o clipă, avu vocea plină de încântare a unui băieţel. Mirany scutură din cap, neliniştită.

— Ascultă, nu ştii că Oblek a dispărut?

Ajunseseră la poarta de piatră. Se deschise uşor, spre stânga drumului, şi în spatele ei, în bezna ticsită de molii, se aflau treptele care duceau la Oracol. Procesiunea se opri, iar Vestitoarea se întoarse.

— Purtătoare-a-zeului, urmează-mă!

Mirany îşi linse buzele şi ieşi din rând. Pentru o clipă, privirea i se încrucişă cu cea a Hermiei, iar din spatele măştii cu gura căscată a Vestitoarei ţâşni o uitătură încărcată de ură. Apoi, prinseră să urce treptele, urmate de cei trei străini. Toţi ceilalţi rămaseră în drum. Oracolul le era interzis, chiar şi lui Argelin, deşi Mirany observă că le urmărea şi, pentru un scurt moment, Hermia îl privi direct în ochi.

Treptele erau vechi şi netezite. Şerpuiau în sus, încolăcindu-se printre tufişuri de cimbru, năfurică şi mirt. În întuneric, gândăcei goneau peste pietrele calde, iar o bufniţă huhură undeva afară, pe acoperişul Templului. În spatele măştii, Mirany transpirase şi răsufla zgomotos. În urma ei veneau cei trei străini îmbrăcaţi în robele lor grele, ultimul cărând o ladă cu lemn de santal care răspândea un miros dulce, atrăgând nori de molii.

„Mai eşti cu mine?" întrebă în minte Mirany.

Nu veni niciun răspuns, iar fata se nelinişti. Însemna că-l jignise. Era foarte sensibil, ştia asta.

Ajunşi pe platformă, fata simţi briza care aici adia mereu dinspre mare. Îi făcea rochia uşoară să fluture, ca şi roba Hermiei, iar Mirany respiră cu recunoştinţă aerul proaspăt, privind valurile negre şi mişcătoare care scânteiau în zare sub lumina Lunii.

Hermia se roti. Vocea îi era liniştită şi calmă:

— Ei bine, Oameni ai Perlelor, acesta este Oracolul!

Precauţi, bărbaţii rămăseseră laolaltă. Lumina Lunii făcea ca robele lor scorţoase să strălucească. Ochii prinţului Jamil clipeau neliniştiţi spre platforma de piatră, spre bătrânul copac,

spre scobitura întunecată, abia vizibilă, de sub crengile lui. Prinţul făcu un pas înainte.

— Aşteaptă! spuse agitată Mirany. Trebuie să aştepţi să fie gata Vestitoarea.

Hermia îşi desfăcu larg braţele şi, venind din spatele ei, Mirany o ajută să-şi scoată rochia albastră incrustată cu cristalele Reginei Ploii. Sub ea, Hermia purta o rochie simplă, albă, legată la mijloc. Era desculţă. Întoarse spatele bărbaţilor şi-şi scoase masca.

Pentru o clipă, în vreme ce căută în coş Şipul Viziunii şi i-l întinse, Mirany sesiză ura Hermiei îndreptată asupra ei aidoma arşiţei sau privirii unui bazilisc care te împietreşte. Când privirile li se întâlniră, fata simţi pe pielea ei acea îngrozitoare pietrificare, teama absurdă care o învălui, făcând-o să se chircească, răscolită şi nesigură. Apoi, Hermia bău licoarea şi-şi puse iar masca, iar frumoasa faţă aurie îi zâmbea din nou.

Fata se retrase, înfrigurată.

Hermia traversă platforma. Mici şomoioage de ceaţă şi norişori de aburi se strecurară între ea şi bărbaţi. La picioarele ei, aproape pierdut în obscuritate, se afla Oracolul.

Era o scobitură întunecată. Din ea se ridica un firicel de fum şi gaze invizibile, iar pe buza sa se formase o crustă sulfuroasă, plumburie, căptuşită cu bazalt. Ducea adânc în pământ, în Lumea Cealaltă. Era gura prin care vorbea zeul. Uitându-se la Hermia, care îngenunchease, aplecându-se peste scobitură, Mirany schiţă un surâs misterios în spatele măştii, gândindu-se la regatul de jos, tărâmul umbrei zeului, plin de cópii ale bogăţiilor lumii. Seth îi spusese despre asta.

Gândul la Seth o făcu să freamăte. Nu-l mai văzuse de săptămâni întregi. De când fusese avansat.

Probabil că are alte preocupări acum. Vocea părea amuzată.

Mirany înghiți în sec. „Altele în afara lui, vrei să spui?" Nu era corect. Știa asta.

Hermia icni. Nu-și mai unduia ciudat trupul, iar acum își trase capul înapoi și urlă — un sunet cumplit, sălbatic, care-o făcu să tresară până și pe Mirany. Negustătorii îngenuncheară dintr-odată, cel cu lădița făcând o plecăciune adâncă și lovindu-se cu fruntea de podea.

Cuprinsă de convulsii, Vestitoarea se clătină și căzu în genunchi. Apoi scoase un țipăt, unul fără cuvinte, un strigăt de furie în beznă. Își desfăcu mâinile pe pavajul fierbinte, își lăsă capul în jos, tremurând.

Pe deplin calmă, Mirany se întoarse spre străini.

— Acum e momentul să oferiți ofrandele. Nu vă apropiați prea mult. Nu faceți mișcări bruște.

Negustătorul îi aruncă o privire, apoi se răsuci și le spuse ceva celorlalți într-o limbă aspră. Cel cu lădița o deschise degrabă. Un parfum de lemn de santal și de levănțică înmiresmă aerul. Prințul luă unul dintre daruri și veni în față.

Se apropie precaut de Oracol, cu o încetineală exagerată. Îngenunchind, roba lui incrustată cu perle făcu pliuri rigide, broderiile bogate hârșâind puternic pe pietre în liniștea ce se instăpânise. În fumul care ieșea din scobitură dansau molii ametite.

Bărbatul își întinse brațele.

Mirany căscă ochii. El ținea în palmele desfăcute un glob perfect, de argint, de o frumusețe strălucitoare și neted. Era străbătut peste tot de linii, de blazoane și simboluri și de ceva ce

arăta ca un scris, litere ciudate, îndesate, formând mici secvențe de text pe care ea nu le putea citi. Avea forma Lunii și, în lumina ștearsă, aducea cu un astru căzut din cer în palmele lui. Când bărbatul îl ridică, Mirany parcă îi simți greutatea; era masiv, neprețuit.

— Pentru tine, Luminate Doamne! Din străvechiul Tezaur al Împăraților, ți-am adus Sfera Secretelor!

Își lăsă încet mâinile în jos în miasma care ieșea din scobitură și, cu o ezitare împărtășită și de Mirany, și le desfăcu. Sfera pică aidoma unei stele căzătoare. De undeva din adânc răzbătură zăngănitul și clinchetul ei. Apoi, se reînstăpâni liniștea.

Hermia își săltă capul. Transpirată, vorbi cu o voce stridentă, de parcă ar fi făcut un efort:

— Ce-i ceri Oracolului să-ți spună, prințe Jamil?

Bărbatul se lăsă pe călcâie, vorbind liniștit:

— Oamenii Perlelor cer îngăduința zeului de a călători prin ținutul lui. Vrem să trimitem o expediție în Munții Lunii.

Vestitoarea se clătină. Murmură câteva cuvinte fără sens. Apoi șuieră:

— În ce scop?

— În munți se găsesc zăcăminte de argint. Cu multă vreme-n urmă, înaintea Arhonului Rasselon, a existat o înțelegere conform căreia poporul nostru trebuia să lucreze în munți și să care metalul în Port cu ajutorul cămilelor. Munca e primejdioasă, deșertul e plin de pericole, dar noi am vrea să reluăm negoțul. Vom plăti ceea ce se cuvine zeului, pentru Templul lui și pentru a-i câștiga bunăvoința.

Tăcere.